

Всички бѣхме сломени. Какъ ще си отидемъ? Тинко бѣше съвсѣмъ боленъ. За щастие, кръчмарьтъ имаше каруца.

Качихме се, и — въ Троянъ. Тинко ставаше по-злѣ и по-злѣ. Другиятъ другаръ не бѣше съвсѣмъ добрѣ. Само азъ се чувствувахъ съвсѣмъ здравъ, защото имаше по-болни отъ мене.

Повикахме лѣкаръ. Той прѣгледа болнитѣ и каза: „Тинковата работа е съвсѣмъ опасна, почти нѣма надежда. Другиятъ е по-добрѣ. Заминете веднага за Карлово“!

Веднага се върнахме въ Карлово, дѣто прѣдадохме Тинка на родителитѣ му. Болестъта му постоянно се усилваше, докато най-послѣ, слѣдъ три дни, затвори очитѣ му навѣки.

Погребяхме Тинка. На връщане застигнахъ дѣда Пенка, който, при всичката си старотия,

бѣше дошълъ да изпрати Тинка до вѣчното жилище:

— Защо не ме послушахте, когато ви казахъ да си намѣрите водачъ, ами сега да отиваме по гробищата? — Защо не слушате старитѣ — каза старецътъ съ сериозенъ гласъ.

— Имашъ право, дѣдо Пенко, отвърнахъ азъ срамежливо.

Другиятъ другаръ оздравѣ едва слѣдъ 2 мѣсеца. И азъ прѣкарахъ една болестъ, само че слаба.

Винаги ще помня тая разходка прѣзъ Балкана, колкото прѣкрасна, трижъ по-грозна, както и самия Балканъ въ хубаво и въ лошо врѣме и никога нѣма да забравя думитѣ: „Съ Балкана шега не бива!“

Павлинъ.

СЪ ЧЕТКА И МАСТИЛО.

(Силуети).

Китка за стария войнъ.

Дай ми куклата!